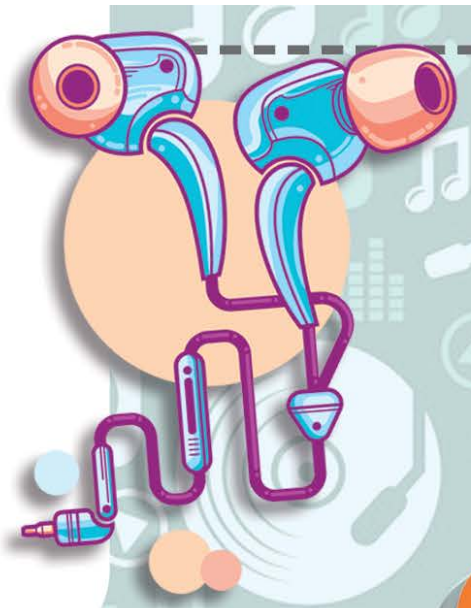

زهرا قربانی

شما جزو کدوم دسته از نوجوون‌ها هستید؟ اصلا چقدر موسیقی گوش می‌دید. مطمئنم جزو هرکدوم از این دسته‌ها هم که باشید حتما قبول دارین که ما نوجوون‌ها موسیقی مخصوص خودمون رو نداریم!

آیا نوجوانان ما موسیقی اختصاصی خود را دا

موسیقی نـوجـــوان، پَـ

ماجرای حرف‌های یکطرفه هندزفری‌ها با گوش‌ها خیلی هم جدید نیست. ا
برمی‌گردد به دهه ۷۰ که هرکس دو سه تا نوار کاست و یك واکمن کوچك
داشت و دل به نوای علیرضا افتخاری و حسام‌الدین سراج می‌سپرد. تص
کنم اولین نفرهایی که با هندزفری در اماکن عمومی ظاهر شدند احتمالا
چشـــم، چپ چپ نگاه‌شـــان می‌کردند و در دل‌شان می‌گفتند: خداونـــد
جلف بازیا دیگه چیه؟!
اما کسی امروز را پیش‌بینی نمی‌کرد که بچه‌های قد و نیم‌قد هم کم‌ک
موبایل زهوار در رفته را همیشه در دست داشته باشند و همراه فری
خواننده مورد علاقه‌شان فریاد بزنند. این وسط ما نوجوان‌ها طبق روال
برنامه، محصول مختص خودمان در این حوزه نداریم.

۱

همه ما دوستانی داریم که به قدری عشق زبان آمریکن و انگلیش هستند که دیگر موسیقی‌های فارسی با تنظیم حامد برادران به دل شان نمی‌نشیند. این افراد در قدم اول احتمالا برای فهم بهتر زبان، به موسیقی فرنگی روی آوردند. اما ناگهان درگیر محتوای غنی آنها شدند. گوش‌تان را که به هندزفری این عزیزان نزدیك کنید احتمالا یك برادر محترم معلوم‌الحالی دارد فریاد می‌زند که: «من می‌دونم، من می‌دونم، ببین خواهر محترمه، من می‌دونم، من می‌دونم در فصل تابستان گذشته چیکار می‌کردی. میدونما، ولی به روی خودم نیاوردم! من می دونم، من می‌دونم، من می‌دونم...» و الی آخر! البته این حد از دانایی در مورد زندگی خصوصی دیگران جای نگرانی دارد! (خواننده مذکور بازهم فریاد می‌زند من می‌دونم... من می‌دونم) باشه تو می‌دونی بابا؛ ولی من خدایی هر چقدر دنبال برتری محتوای اشعار غربی نسبت به فارسی شدم حداقل در این قطعه زیبا و فاخر چیزی نیافتم!

پس نوجوان‌ها چی گوش می‌دن؟!

۳

خیلی نمی‌گذرد که چشم‌بادامی‌های کره‌ای جایشان را در لیست موسیقی گوش
تلفن همراه باز کرده‌اند. مخصوصا اگر آن تلفن متعلق به یك نوجوان حوالی سن
سال باشد. در دوران ماقبل جومونگ، کسی نمی‌دانست اصلا کره، کجای
جغرافیا قرار دارد و همگی متفق‌القول خدا را شکر می‌کردیم دنیا را مثل اهالی آ
شرقی باریك و مختصر نمی‌بینیم. اما چند سالی است کره جنوبی و پایتختش س
مهد تربیت خواننده‌های شرقی و سازمان‌های بزرگ صنعت موسیقی شده اس
رقابتی دارند، بس شدید! شرقی‌ها همان‌قدر که در کار گروهی موفق‌اند در خوا
هم با تنهایی حال نمی‌کنند و گروه گروه خواننده تحویل جامعه می‌دهند. اگر م
شدید بغل دستی‌تان موزیك ویدئوی کره‌ای نگاه می‌کند با حفظ احترام و فاص
معقول، یك نیم‌نگاهی در گوشی‌اش بیندازید و سعی کنید ببینید گروه بانوان یا آ
پرزرق و برق مورد نظر، دارند چه افاضاتی می‌فرمایند. تعجب نکنید! چون بعضی و
در نگاه اول سخت است یك چشم بادامی دختر را از پسر تشخیص دهید.

۲

بعضی هندزفری‌ها هستند که اشعار موزون و ناموزون خود را روی دور ده کلمه بر یك هزارم ثانیه به خورد مخاطب می‌دهند. اصولا یا باید از خیر حفظ کردن این قطعات موسیقی گذشت یا با تلاش و برنامه‌ریزی‌های فشرده با خواننده مربوطه هم‌نوا شد. اگر در خیابان فردی را دیدید که دست‌هایش را به طور عجیبی بالا و پایین می‌برد و لب‌هایش را به‌سرعت تکان می‌دهد، دارد زور می‌زند برای حفظ یکی از همین قطعات.محتوای این آهنگ‌ها اغلب پیچیده است و منظور هر بند را حتی خواننده آن هم نمی‌داند و شاعر این آثار هم تازه بعد از ساعت‌ها نشست نقد و بررسی، چیزهایی در مورد این زاییده ذهنش، می‌فهمد.غالبا پس از گوش کردن به این نوع موسیقی یك دوری از «نامردی عالم به من ساده خام» به آدم تزریق شده و احساس «من خوبم ولی همه با من بدن» پیدا می‌کنیم. بنیان‌گذاران این دسته از موسیقی، آن را موسیقی اعتراض می‌نامند. اعتراض به مردم و زمین و زمان و اعتراض به اعتراض‌کننده و اعتراض‌شونده، اعتراض به اعتراض ناروا و در کل اعتراض به اعتراض!

طراحی داده‌نما: سپهر سهامی‌فرد